

Sygn. akt VIA Ca 1645/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska (spr.)

Sędzia SA – Agata Zając

Sędzia SO (del.) – Dorota Wybraniec

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa m.(...) W.

przeciwko E. D. i P. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego P. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 czerwca 2014 r.

sygn. akt XX GC 155/13

I oddala apelację;

II zasądza od P. W. (1) na rzecz m.(...) W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

VI ACa 1645/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 grudnia 2012 r. miasto (...) W. wniosło o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądającego od pozwanych E. D. i P. W. (1), solidarnie na rzecz powoda, kwotę 135.466,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu bezumownego korzystania z lokalu użytkowego w budynku przy ul. (...) w W. za okres od 1 maja 2010 r. do 24 października 2012 r. oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty z dnia 9 stycznia 2013 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 135.466,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.294 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwani zarzucili: błędne skierowanie pozwu przeciwko pozwanej E. D., bowiem nie zajmowała on lokalu położonego w W. przy ul. (...) w okresie objętym pozwem; nieudowodnienie przez powoda podstawy prawnej roszczenia oraz jego wysokości; nierozliczenia wpłaty dokonanych przez pozwanego P. W. (1) na lokal za październik, listopad i grudzień 2010 r.; zawyżenie wartości dochodzonego wynagrodzenia poprzez błędne rozliczenie odsetek oraz należności publicznoprawnych tj. podatku dochodowego i podatku VAT; uniemożliwienie odniesienia się do podstaw prawnych wniesionego roszczenia oraz jego wartości poprzez m.in. niewskazanie sposobu obliczenia wartości przedmiotu sporu dochodzonej nim kwoty, w tym żądanych odsetek. Z ostrożności procesowej pozwani zarzucili również nadużycie prawa przez powoda poprzez podniesienie stawki czynszu w sytuacji gdy pozwany P. W. (1) był poważnie chory i leczył się szpitalnie oraz wniesli o zastosowanie wobec nich art. 102 k.p.c., ewentualnie art. 320 k.p.c. poprzez rozłożenie należności na 10 równych rat płatnych kwartalnie.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał w całości żądania zawarte w pozwie, dotychczas zajmowane stanowisko oraz złożone wnioski dowodowe, jak również złożył kolejne wnioski dowodowe na poparcie powództwa. Powód wskazał ponadto, że dochodzi wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu przez pozwanych w okresie **od 1 maja 2010 r. do 17 stycznia 2012 r.**

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od P. W. (1) na rzecz m.(...) W. 79.973,50 zł z ustawowymi odsetkami od 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, koszty postępowania wzajemnie zniósł, obciążył P. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotą 465,78 zł tytułem części nie uiszczonych kosztów postępowania oraz obciążył m.(...) W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotą 310,53 zł tytułem części nie uiszczonych kosztów postępowania. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 15 czerwca 1994 r. Zarząd (...) z siedzibą w W. zawarł z pozwanymi E. D. oraz P. W. (1) umowę najmu (nr (...)) lokalu użytkowego w budynku przy ul. (...) w W. o powierzchni ogólnej/podstawowej 26,86 m⁽²⁾, celem wykorzystywania go przez najemców do prowadzenia sklepu przemysłowego/zakładu kuśnierskiego (§1 umowy). Zgodnie z §8 pkt 3 umowy najmu czynsz i opłaty za świadczone usługi płatne są z góry do dnia 10 każdego miesiąca przelewem na wskazany w umowie rachunek. Czynsz za wynajmowany lokal strony ustaliły na 120.000 zł za 1 m powierzchni podstawowej, tj. 3.932.300 złotych (3.223.200 zł + 709.100 zł VAT), płatny od 15 czerwca 1994 r. (§8 ust. 1 umowy). Po zakończeniu stosunku najmu, najemcy byli zobowiązani zwrócić wynajmującemu lokal w stanie niepogorszonym (§10 ust. 1 umowy). Opłaty za świadczenia eksploatacyjne wynajmowanego lokalu wynosiły łącznie 1.068.900 złotych w sezonie grzewczym oraz 84.800 zł w pozostałym okresie, (załącznik nr 2 umowy) Postanowieniem dodatkowym strony oświadczyły, że z dniem zawarcia ww. umowy najmu wygasa umowa najmu nr (...) zawarta na ten sam lokal użytkowy w dniu 2 sierpnia 1991 r. pomiędzy najemcami a (...).

Aneks z dnia 5 grudnia 2003 r. strony zmieniły §8 ust. 1 umowy w ten sposób, że ustaliły wysokość czynszu na 85 złotych za 1 m² powierzchni podstawowej, ogółem 2.283,10 złotych + VAT miesięcznie. Czynsz najmu i opłaty za świadczone usługi miały być płatne z góry, do dnia 10 każdego miesiąca w kasie (...) lub na wskazany rachunek bankowy. Aneks obowiązywał od 1 grudnia 2003 r.

Pismem z dnia 18 maja 2005 r. Zakład (...) w Dzielnicy (...) miasta (...) W. wypowiedział umowę najmu nr (...) oraz wezwał najemców do przekazania lokalu do dyspozycji wynajmującego w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma. Jako przyczynę wypowiedzenia wynajmujący wskazał zadłużenie spowodowane nieuiszczaniem opłat z tytułu najmu. Jednocześnie wynajmujący wezwał najemców do spłaty w ww. terminie całości zadłużenia.

Pozwani nie zwrócili powodowi przedmiotu najmu. Wynajmujący wystawiał noty księgowe z tytułu bezumownego korzystania z lokalu od dnia 1 października 2009 r. oraz za świadczenie mediów w czasie bezumownego korzystania z lokalu, o czym pismem datowanym 9 września 2009 r. poinformował najemców.

Dnia 25 grudnia 2009 r. pozwana E. D. zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej prowadzonej od 1 września 1999 r. ze wskazaniem adresu zakładu głównego prowadzonej działalności: W., ul. (...). Od 1 lipca 2004 r. do 25 grudnia 2009 r. prowadzona przez nią działalność gospodarcza była zawieszona. W wynajmowanym lokalu działalność gospodarczą faktycznie wykonywał wyłącznie P. W. (1). O fakcie zawieszenia, a następnie zaprzestania prowadzenia działalności pozwana nie poinformowała wynajmującego.

Wyrokiem z 24 maja 2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu P. W. (1) opuszczenie i wydanie powodowi lokalu użytkowego położonego przy ul. (...) w W. oraz oddalił powództwo w stosunku do pozwanej E. W..

Przekazem z dnia 15 grudnia 2010 r. pozwani dokonali wpłaty na rzecz powoda kwoty 16 841,22 zł wskazując, że są to opłaty za lokal, za miesiące: październik, listopad i grudzień. Powód zaliczył ww. wpłaty na poczet dochodzonego sądowno od pozwanych roszczenia z tytułu bezumownego korzystania z lokalu użytkowego przy ul. (...) w W., za okres od 10 stycznia 2009 r. do 30 kwietnia 2010 r., w kwocie 77.951,76 złotych. Wyrokiem z 23 maja 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie (...) Wydział (...) zasądził od pozwanych solidarnie kwotę 61.110,78 złotych z odsetkami ustawowymi.

Dnia 17 stycznia 2012 r., w wyniku egzekucji komorniczej, pozwany P. W. zwrócił powodowi lokal przy ul. (...) w W..

Pismem z dnia 29 października 2012 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty 135.466,90 złotych tytułem zadłużenia dotyczącego okresu od 1 maja 2010 r. do dnia 24 października 2012 r. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

W latach 2007-2009 pozwany P. W. (1), w związku z chorobą nowotworową, okresowo zaprzestawał prowadzenia działalności gospodarczej w wynajmowanym lokalu. W grudniu 2011 r. na utrzymaniu pozwanego pozostawali niepracująca żona i uczący się syn, jedyny majątek pozwanego stanowił dom o pow. 200 m² z działką o pow. 1 800 m², a jedynym źródłem jego utrzymania była działalność gospodarcza, z której osiągał dochody w wysokości 2 000 zł.

Oceniając zasadność dochodzonego roszczenia Sąd Okręgowy wskazał, iż przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania na czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz, (art. 659 §1 k.c.) Jeżeli najemca dopuszcza się zwłoki z zapłatą czynszu co najmniej za dwa pełne okresy płatności, wynajmujący może najem wypowiedzieć bez zachowania terminów wypowiedzenia, (art. 672 k.c.) Po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym (...). Jeżeli najemca oddał innej osobie rzecz do bezpłatnego używania lub w podnajem, obowiązek powyższym ciąży także na tej osobie, (art. 675 §1 i 2 k.c.). Za bezsporne Sąd ten uznał fakty, że 15 czerwca 1994 r. strony zawarły umowę najmu lokalu użytkowego położonego w W. przy ul. (...) nr (...), zaś w dniu 18 maja 2005 r. powód skutecznie wypowiedział tę umowę z powodu wystąpienia zwłoki pozwanych z zapłatą czynszu więcej niż za dwa pełne okresy płatności.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z art. 222 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, które powinno odpowiadać stawkom rynkowym za odpłatne korzystanie z rzeczy określonego rodzaju na podstawie stosunku prawnego. Zgodnie z art. 230 k.c. przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi m.in. o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

Zdaniem Sądu Okręgowego z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że od 18 maja 2005 r. pozwani nie dysponowali żadnym tytułem prawnym do lokalu. Strona powodowa wykazała, że w okresie, za jaki dochodzi roszczenia tj. od 1 maja 2010 r. do 17 stycznia 2012 r., pozwany P. W. (1) zajmował lokal, mając świadomość że umowa najmu została mu wypowiedziana i pomimo wyroku sądu z 23 maja 2011 r., zobowiązującego go do opuszczenia i wydania lokalu właścicielowi. Pozwany P. W. (1) był więc posiadaczem zależnym lokalu w rozumieniu art. 336 k.c., a przy tym pozostawał w złej wierze, gdyż miał świadomość, że nie przysługuje mu faktycznie

wykonywane prawo najmu. Wobec powyższego powodowi, na podstawie art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c., należy się odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu przez P. W. (1).

Sąd pierwszej instancji uznał natomiast, iż nie została należycie wykazana okoliczność, że w tym czasie z lokalu korzystała również pozwana E. D.. Oboje pozwani zeznali, że od lipca 2004 r. pozwana nie prowadziła działalności w lokalu przy ul. (...) w W., a prawdziwość ich zeznań potwierdza zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W., wskazujące daty zawieszenia, a następnie zaprzestania wykonywania przez pozwaną działalności gospodarczej. Fakt niekorzystania z lokalu przez pozwaną w okresie, za który powód dochodzi wynagrodzenia w niniejszej sprawie, potwierdza również wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 24 maja 2010 r., w którym to sąd orzekający w sprawie o wydanie lokalu ustalił, że w dacie wyrokowania pozwana nie zajmowała lokalu, w konsekwencji czego powództwo o eksmisję wobec pozwanej zostało oddalone. W tym zakresie, zgodnie z art. 365 § k.p.c. wyrok z dnia 24 maja 2010 r. wiąże sąd w niniejszej sprawie. W związku z tym powództwo wobec pozwanej E. D. Sąd Okręgowy oddalił, jako nieudowodnione.

W ocenie Sądu pierwszej instancji powództwo w stosunku do pozwanego P. W. (1) było zasadne jedynie w części. Zgodnie bowiem z opinią biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie z zakresu wyceny nieruchomości najbardziej prawdopodobna wysokość czynszu, jaką powód mógłby uzyskać na rynku za najem lokalu użytkowego w budynku przy ul. (...) w W. w okresie od 1 maja 2010 r. do 17 stycznia 2012 r., wynosi 79.973,50 złote. Sąd uznał tę opinię za sporządzoną rzetelnie i fachowo, również strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. W związku z tym sąd uznał, że powodowi należy się odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia ustalonego w oparciu o opinię biegłego sądowego.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż świadczenie z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy na podstawie art. 224 § 2 i 225 k.c. nie jest świadczeniem okresowym, tylko narastającym świadczeniem ciągłym, obejmującym cały okres, przez który posiadacz korzystał z rzeczy. Ustawa nie przewiduje też okresowej płatności tego świadczenia, a staje się ono wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. W rezultacie roszczenie to stanowi jeden dług, w związku z czym dłużnik nie może na podstawie art. 451 § 1 k.c. wskazać, którą z części tego długu chce zaspokoić, gdyż przepis ten dotyczy zaliczenia świadczenia spełnionego przez dłużnika, który ma kilka długów tego samego rodzaju wobec tego samego wierzyciela. Powód wykazał, że uiszczoną przez pozwanych 15 grudnia 2010 r. kwotą 16 841,22 zł zaliczył już na poczet dochodzonej wcześniej przed sądem części należności z tytułu bezumownego korzystania z lokalu użytkowego przy ul. (...) w W., za okres od 10 stycznia 2009 r. do 30 kwietnia 2010 r. i tę zapłatę uwzględnił wyrok zasądzający z 23 maja 2011 r. Sąd Okręgowy uznał więc, iż pozwany nie może domagać się ponownie obniżenia świadczenia o zapłatę kwoty, która już wcześniej została zaliczona na poczet tego samego świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. , w związku z częściowym uwzględnieniem żądań powoda. Mając na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione w ok. 59% w stosunku do pozwanego P. W. (1) oraz oddalone w całości w stosunku do pozwanej E. D., a pozwani mieli wspólnego pełnomocnika i razem składali pisma procesowe, sąd uznał za najbardziej słuszne zniesienie pomiędzy stronami kosztów postępowania.

Sąd meriti nie znalazł przesłanek do stwierdzenia, że zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności do odstąpienia od obciążenia pozwanego P. W. (1) kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c., jak również rozłożenia zasądanego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. Zdaniem tego Sądu pozwany w złej wierze, bezprawnie zajmował lokal powoda, nie wykonując dobrowolnie wyroku eksmisyjnego – zwrócił lokal dopiero w wyniku egzekucji komorniczej. Sąd Okręgowy uznał, iż takiego naganego zachowania pozwanego nie usprawiedliwia jego choroba, albowiem pozwany nie wykazał, by przez cały okres bezprawnego zajmowania lokalu jego stan zdrowia był taki, że uniemożliwiał on mu opróżnienie lokalu i przekazanie kluczy powodowi. Czynności tych pozwany nie musiał też wykonywać osobiście, lecz mógł zlecić je innym osobom. Pozwany zajmując bezprawnie lokal powoda, zwłaszcza po wydaniu wyroku nakazującego eksmisję pozwanego, powinien był liczyć się z ujemnymi konsekwencjami prawnymi swojego zachowania. W ocenie Sądu pierwszej instancji świadome i uporczywe utrzymywanie przez pozwanego stanu naruszającego uprawnienia powoda do lokalu, nawet pomimo stwierdzenia ich wyrokiem sądowym, wyklucza zastosowanie wobec pozwanego uprzywilejowanego traktowania z art. 102 i 320 k.p.c. Pozwany, reprezentowany

przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał też swojej aktualnej sytuacji majątkowej, albowiem do sprzeciwu od nakazu zapłaty, złożonego 1 lutego 2013 r. złożył oświadczenie majątkowe sprzed ponad roku, datowane na 16.12.2011 r.

Wobec okoliczności, iż powód nie uiszczył całości kosztów postępowania, a mianowicie części wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 766,31 złotych, sąd w wyroku, jako w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, obciążył tymi kosztami strony postępowania, rozdzielając pomiędzy nie kwotę 766,31 zł stosownie do wyniku procesu, na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w części, tj. w pkt. I, III oraz IV zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając naruszenie :

I. przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., oraz art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż strona powodowa sprostowała obowiązkowi udowodnienia roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o opinię wadliwą, niekompletną i opartą jedynie na twierdzeniach samych powodów, które nie wynikają z zebranego w toku postępowania materiału dowodowego i zostały zakwestionowane przez pozwaną, a w konsekwencji wydanie rozstrzygnięcia na podstawie dowodu, który nie pozwala na prawidłowe ustalenie wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości;

- art. 499 k.p.c. w zw. z 498 § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sytuacji, gdy istniały poważne wątpliwości natury faktycznej;

- art. 320 k.p.c. przez jego niezastosowanie wyrażające się w nierozłożeniu na raty zasądzonego roszczenia w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału wynika, iż sytuacja materialna i zdrowotna pozwanego P. W. (1) jest poważna i uniemożliwia uiszczenie jednorazowo w całości zasądzonego roszczenia;

II. prawa materialnego tj. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Mając powyższe zarzuty na względzie apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Powód miasto (...) W. wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zarówno ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji, jak i dokonana przez ten Sąd ocena prawna, są prawidłowe. Sąd Apelacyjny w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Zarzucając naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 230 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c., powód nie wskazał na czym to naruszenie miało polegać. Nie pozostawia bowiem wątpliwości, iż powód udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia przy skorzystaniu ze środka dowodowego, jakim jest opinia biegłego sądowego. Prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji oparł na niej swoje rozstrzygnięcie, uznając ten dowód za w pełni wiarygodny.

Pozwany wprawdzie twierdził, iż Sąd pierwszej instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o opinię wadliwą, niekompletną i opartą jedynie na twierdzeniach samych powodów, które nie wynikają z zebranego w toku postępowania materiału dowodowego i

zostały zakwestionowane przez pozwaną, a w konsekwencji wydanie rozstrzygnięcia na podstawie dowodu, który nie pozwala na prawidłowe ustalenie wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości – jednakże twierdzenia te nie znajdują żadnego uzasadnienia w materiale sprawy. Nie jest bowiem zgodne z prawdą, iż opinia biegłego została zakwestionowana przez stronę pozwaną, gdyż w piśmie z dnia 27 maja 2014 r. (k. 249) pełnomocnik pozwanego złożył wyraźne oświadczenie, iż nie zgłasza zastrzeżeń do opinii biegłego. Zawarta więc w uzasadnieniu apelacji argumentacja pozwanego odnosząca się do wymagań, jakim powinna odpowiadać opinia biegłego i jakie są kryteria oceny takiego dowodu, ma walor czysto teoretyczny, nie znajdujący odzwierciedlenia w realiach niniejszej sprawy.

Słusznie apelujący wskazał, iż aby zarzucić skutecznie naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód, mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej i w czym – przy tej ocenie – przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Nie można też odmówić słuszności twierdzeniom apelującego, iż: „Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (...), jak też, iż: „W przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.” Jednakże w apelacji – poza zacytowaniem powyższych twierdzeń stanowiących poglądy wyrażane przez Sąd Najwyższy w szeregu cytowanych przez skarżącego orzeczeń – pozwany nie przedstawił żadnego wywoodu odnoszącego się do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wykazującego na czym polegało naruszenie przez Sąd pierwszej instancji wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania. Tym samym zarzut ten praktycznie nie poddaje się kontroli instancyjnej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybił także zarzut naruszenia art. 499 k.p.c. w zw. z 498 § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sytuacji, gdy istniały poważne wątpliwości natury faktycznej tj. powodujące brak legitymacji procesowej biernej. Wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nawet z naruszeniem powyższych przepisów, w niczym bowiem nie wpływa na treść rozstrzygnięcia. W myśl art. 505 § 1 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc, a przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie powodowi sprzeciwu razem z wezwaniem na rozprawę. Paragraf 2 tego artykułu stanowi natomiast, iż nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem, zaś sprzeciw jednego tylko ze współpозwanych o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich. Skoro więc oboje pozwani zaskarżyli wydany nakaz zapłaty w całości, to Sąd pierwszej instancji rozpoznawał sprawę w całości, nie będąc związany wydanym wcześniej nakazem upominawczym. Badanie na tym etapie przesłanek do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym było zatem bezprzedmiotowe, co czyni wskazany wyżej zarzut apelacyjny bezzasadnym.

Nie można również zgodzić się z apelującym, iż Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia 320 k.p.c. przez jego niezastosowanie wyrażające się w nierozłożeniu na raty zasądzonego roszczenia w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału wynika, iż sytuacja materialna i zdrowotna pozwanego P. W. (1) jest poważna i uniemożliwia uiszczenie jednorazowo całości zasądzonego roszczenia.

Trzeba zwrócić uwagę, iż możliwość rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty jest fakultatywna - nie budzi bowiem wątpliwości, iż podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Oznacza to także, iż kontrola instancyjna może prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia w tym przedmiocie jedynie wówczas, gdy stanowisko Sądu pierwszej instancji jest w sposób oczywisty i rażąco wadliwe. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy wnikliwie bowiem rozważył przesłanki

zastosowania tego przepisu i odniósł je do okoliczności występujących w sprawie niniejszej, trafnie wskazując, iż wprawdzie pozwany leczył się na chorobę nowotworową, to jednak nie wykazał, aby stan jego zdrowia uniemożliwił mu dobrowolny zwrot lokalu powodowi przez cały czas - od momentu rozwiązania stosunku najmu w 2005 r., zaś w szczególności po orzeczeniu eksmisji pozwanego z tego lokalu w 2010 r. Prawdłowo Sąd pierwszej instancji uznał, iż zachowanie pozwanego było bezprawne, a zatrzymując lokal pozostawał on w złej wierze, uporczywie naruszając uprawnienia powoda do przedmiotowego lokalu, co wykluczało możliwość zastosowania wobec pozwanego dobrodziejstwa wynikającego z przepisu art. 320 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego wykluczało to także możliwość opierania swojej obrony na podstawie art. 5 k.c.

Dodatkowo należy jedynie nadmienić, iż w przedstawionej przez pozwanego w piśmie z dnia 20.01.2014 r. (k. 194) propozycji ugody pozwany był skłonny zapłacić powodowi kwotę 80.000 zł (zatem więcej, aniżeli zasądził Sąd Okręgowy) w 10 równych ratach po 8.000 zł płatnych co 2 miesiące, poczynając od 20 kwietnia 2014 r. Ostatnia płatność miałyby przypadać na dzień 20 października 2015 r. Z powyższego wynika, iż pozwany do daty wyrokowania przez Sąd Apelacyjny był w stanie spełnić zasądzone świadczenie w całości, bez konieczności rozkładania go na raty na podstawie art. 320 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny – uznając ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i ich ocenę prawną za prawidłowe – na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako niezasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd drugiej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 j.t. ze zm.).